

Arrest

**nr. 42 231 van 23 april 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat F. LANDUYT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Op 18 december 2001 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Hierbij haalde u meerdere arrestaties en veroordelingen in Iran aan en een conflict met een lid van de Basij (Mobilisatie van Verdrukten). Op 3 juli 2002 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat uw aanvraag bedrieglijk werd bevonden. Uw beroepen tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing werden op 15 oktober 2003 door de Raad van State verworpen. Op 26 november 2003 diende u in België een tweede asielaanvraag in. U baseerde deze aanvraag op uw deelname aan diverse demonstraties tegen het Iraanse regime en uw deelname aan een stakingsactie van afgewezen Iraanse asielzoekers aan de ULB (Université Libre de Bruxelles). Op 3 maart 2004 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel

om het grondgebied te verlaten omdat niet België, maar wel Nederland bevoegd bleek te zijn voor de behandeling van uw asielaanvraag. In de tussentijd, meer bepaald op 10 juni 2003, had u immers in Nederland een asielaanvraag ingediend. Op 27 december 2006 vroeg u een derde keer asiel aan in België. Bij deze aanvraag bracht u een nieuw gerechtelijk document aan ter staving dat u in Iran nog steeds vervolgd zou worden naar aanleiding van de bij uw eerste asielaanvraag aangehaalde motieven en wees u op uw lidmaatschap van en activisme voor de sjahgezinde CPI (Constitutionalist Party of Iran, 'Hezbe Mashrouteh') in België. Op 23 januari 2008 nam het Commissariaat-generaal hierin een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 30 januari 2008 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in, maar bij arrest van 28 mei 2008 besloot ook de Raad u de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen. Uw daaropvolgende beroep bij de Raad van State werd op 7 juli 2008 niet toelaatbaar verklaard. Daarna diende u op 8 juni 2009 een vierde asielaanvraag in. U verklaarde hierbij dat u in 2005 een heupoperatie onderging waarop u kon verblijven in een bezinningscentrum in Herent. Op een nacht had u een droom waarbij een persoon aan u verscheen die u meedeelde dat u zich geen zorgen hoefde te maken en dat alles goed zou komen. U vertelde dit 's anderdaags aan een zuster van het bezinningscentrum en die zei dat het Jezus was, waarop u zich beter voelde. U begon zich te interesseren in het christendom en de missen bij te wonen; Een Amerikaanse katholieke vriend, C. (...), bracht u in contact met het Amerikaans (katholiek) seminarie in Leuven ('The American College of Louvain'). Aangezien u daar niet kon verblijven, verhuisde u naar een Iraanse vriend die in de buurt van het seminarie woonde. Omdat u zich omwille van uw heupoperatie op krukken bewoog en u zich niet ver kon verplaatsen, begon u de activiteiten van het Amerikaans College bij te wonen. Vanaf 2006 of 2007 besloot u alleen te gaan wonen en huurde u een kamer rechtover het College. U ging vaak naar het College en maakte er veel vrienden. U kreeg op het College bijbelcursus van vader R. (...) en werd er in 2009 gedoopt. U keert zich af van de islam omdat die teveel verbonden is met bloed en oorlog. U wenst niet naar Iran terug te keren omdat u er gedood zal worden omwille van uw afvalligheid van de islam en bekering tot het katholicisme. Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legt u de volgende stukken neer: uw melikaart (identiteitskaart) zonder foto, uw Iraans rijbewijs, uw shenasnameh (geboorteboekje), een uitnodiging van het Amerikaans College te Leuven d.d. 5/03/2009 tot deelname aan een eucharistieviering en feestelijkheden n.a.v. de verjaardag van het College, een brief vader R. P. (...) (Amerikaans College) d.d. 25/09/2009 ter bevestiging van uw doop en uw deelnames aan de missen en opleidingen, een afschrift uit het doopregister d.d. 22/07/2009, enkele foto's van uw doopsel, een DVD met foto's van uw doopsel, een vormingsattest Nederlands van het CVO De Nobel d.d. 11/05/2009, een studentenkaart van het CVO De Nobel (Volwassenenonderwijs Nederlands) en een attest d.d. 22/09/2009 van het Medisch Sociaal Opvangcentrum Vlaams-Brabant, dat hulpverlening biedt aan mensen die ernstige problemen hebben met druggebruik, ter bevestiging dat u sinds 3/07/2006 door het centrum wordt begeleid.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er ook bij uw vierde asielaanvraag niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heb ik in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing genomen omdat er door diverse tegenstrijdigheden en ongerijmdheden tussen uw opeenvolgende verklaringen geen geloof meer kon worden gehecht aan het door u uiteengezette asielrelaas. Er kon met andere woorden geen geloof gehecht worden aan uw diverse aanhoudingen en veroordelingen o.a. op beschuldiging van het roken van een sigaret tijdens de ramadan, het bezit van verboden videofilms, het bezit van satellietshotels,...noch aan het incident dat u met een lid van de Basij militie zou hebben gehad en dat de directe aanleiding voor uw vlucht zou hebben gevormd. Ook in verband met uw derde asielaanvraag nam ik een weigeringsbeslissing enerzijds omdat er geen doorslaggevende bewijskracht kon worden gegeven aan het gerechtelijk document, waardoor u geen nieuwe elementen had aangebracht die de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vluchtmotieven uit Iran konden weerleggen, en anderzijds omdat er voor wat betreft uw oppositieactiviteiten in België bezwaarlijk gesteld kon worden dat u hierom bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico zou lopen geïsoleerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten. U heeft bij uw vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen of gegevens aangebracht die de eerdere negatieve appreciaties van het Commissariaat-generaal inzake uw eerste en derde asielaanvragen alsnog kunnen doen wijzigen, integendeel. U gaf aan dat u geen nieuwe elementen heeft met betrekking tot uw eerdere aanvragen en dat u niet langer actief bent voor de CPI. U wees er expliciet op dat uw huidige aanvraag enkel ingegeven is door uw bekering (CGVS 4e AA p.3-4).

Voorts dient er, zoals ook bij uw derde asielaanvraag reeds gebeurde, opgemerkt te worden dat de elementen die wijzen op het tekort aan geloofwaardigheid inzake uw vluchtmotieven ten aanzien van Iran van die aard zijn dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond

of reële situatie, meer bepaald op de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico op vervolging ten gevolge van uw bekering tot het katholicisme in België onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel of geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten,... Door uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw eerste asielaanvraag (de motieven waarom u Iran zou hebben verlaten) en door het neerleggen van een gerechtelijk document bij uw derde asielaanvraag waaraan geen doorslaggevende bewijskracht kon worden toegekend, maakt u die beoordeling onmogelijk.

Er zijn bovendien een aantal elementen die ernstige twijfels doen rijzen aangaande de authenticiteit van uw bekering tot het katholicisme. De oprechtheid van uw geloofsovertuiging wordt immers op de helling gezet door uw bijzonder gebrekkige kennis van voornamelijk elementen uit het christelijke geloof. Zo kan u niet correct de evangeliën opnoemen. U verklaarde dat er vier zijn en maakte melding van de evangeliën van Johannes de Doper, Peter en Michael, terwijl de vier evangeliën in werkelijkheid de evangeliën van Matteus, Marcus, Lucas en Johannes de Evangelist zijn. Verder wist u niet wie de zonen zijn van Adam en Eva; kende u het verschil niet tussen het Oude en het Nieuwe Testament; zei u verkeerdelijk dat het beroep van Jozef, vader van Jezus, landbouwer was; beweerde u incorrect dat Jezus 21 jaar oud was toen hij stierf; wist u niet wie Herodes was en beweerde u foutief dat er 14 apostels zijn (CGVS 4e AA p.5). Gevraagd naar enkele namen van apostels noemde u Alexander, Lucy, Peter, Anastasia en Stephan. Enkel Peter (Petrus) is hierbij correct (CGVS 4e AA p.5). Als verklaring voor uw gebrekkige kennis wees u erop dat de bijbellessen op onregelmatige tijdstippen plaatsvinden (CGVS 4e AA p.5), wat een weinig afdoende uitleg is. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden van iemand die zich vanuit een oprechte overtuiging tot een ander geloof dan zijn oorspronkelijk geloof bekeert, dat hij zich grondig en diepgaand informeert over zijn nieuwe geloof alvorens daadwerkelijk tot een bekering over te gaan. Daar u geen passend antwoord kon geven op eenvoudige geloofsvragen, komt dan ook de authenticiteit van uw bekering tot het katholicisme in het gedrang.

Hoe dan ook kan betreffende uw bekering tot het katholicisme worden toegevoegd dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat er in Iran niet gesproken kan worden van een actief vervolgingsbeleid tegenover bekeerlingen die hun bekering in de privé-sfeer belijden. Een concreet gevaar voor vervolging bij terugkeer voor personen die zich bekeerd hebben in het buitenland bestaat slechts dan wanneer met een grote waarschijnlijkheid kan worden aangenomen dat een bekeerling bekeringsactiviteiten heeft ontplooid, en dit vanuit een vooraanstaande positie, die naar buiten toe - ook voor het Iraanse regime zichtbaar - en duurzaam uitgeoefend werden / worden. Aangezien u geen enkele bekeringsdrang aan de dag legt, u geloven als een privé-zaak beschouwt en u oordeelt dat u anderen niet moet toevertrouwen dat u katholiek bent - zo praat u enkel met andere seminaristen over uw bekering, maar niet met uw Iraanse vrienden noch met uw familie, en repliceerde u op de vraag hoe u in Iran met uw nieuwe religie zou omgaan dat u uw nieuwe geloof binnenskamers zou houden - (CGVS 4e AA p.6 en 7), kan er ten aanzien van u dan ook redelijkerwijze besloten worden dat u omwille van uw bekering geen verhoogd risico op vervolging door de Iraanse overheid loopt. Bovendien blijkt uit niets in uw verklaringen dat u een vooraanstaande positie binnen het katholicisme bekleedt. Ten slotte kan er nog opgemerkt worden dat uw bekering niet speciaal de aandacht van de Iraanse autoriteiten getrokken heeft gezien er uit uw verklaringen blijkt dat de Iraanse autoriteiten niet op de hoogte zijn van uw bekering tot het katholicisme (CGVS 4e AA p.7). Hieraan kan overigens nog worden toegevoegd dat de ernst van uw beweerde vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van uw bekering wordt ondermijnd door de vaststelling dat u spontaan aanbood om uw onvolledige mellikaart (identiteitskaart), d.i. zonder pasfoto en plasticering, te laten vervolledigen bij de Iraanse ambassade (CGVS 4e AA p.4).

De door u in het kader van uw vierde asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw mellikaart, shenasnameh en rijbewijs bewijzen louter uw identiteit en nationaliteit, dewelke voor mij op zich niet ter discussie staan. Uw uitnodiging tot de eucharistie van het American College te Leuven, het attest van vader R. P. (...) van hetzelfde college, het afschrift van het doopregister en de foto's / DVD over uw doopsel bewijzen enkel dat u formeel katholiek bent, maar doen geen afbreuk aan de bovenstaande vaststelling dat u omwille van uw bekering geen verhoogd risico op vervolging door de Iraanse autoriteiten loopt. Het vormingsattest van het CVO De Nobel en uw studentenkaart van hetzelfde CVO tonen aan dat u Nederlandse les volgt, maar dit element is op zich niet relevant voor de beoordeling van uw asielaanvraag. Indien u dergelijk element wenst op te werpen voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning, dient u de daartoe in de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 voorziene procedures aan te wenden. Het attest van het Medisch Sociaal Opvangcentrum Vlaams-Brabant bevestigt dat u in dit centrum in behandeling bent, maar levert geen bewijs dat de redenen waarom u in dit centrum begeleid wordt enig verband houden

met de door u uiteengezette asielmotieven. Medische redenen ressorteren overigens op zich niet onder de criteria bepaald bij artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor een beoordeling van medische redenen dient u een aanvraag voor machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953. In het kader van de subsidiaire beschermingsstatus beroept verzoeker zich tevens op artikel 3 EVRM.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift volledig terug op de door hem voorgehouden problemen in Iran die het voorwerp uitmaakten van zijn eerste asielaanvraag en wijst op de foutieve noteringen die zouden zijn gebeurd tijdens de desbetreffende verhoren. Verder verwijst verzoeker opnieuw naar zijn activisme voor de CPI in België wat werd behandeld in zijn derde asielaanvraag.

De Raad stelt vast dat in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag, waarvoor hij zich baseerde op meerdere arrestaties en veroordelingen en op een conflict met een lid van de Basij, door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 3 juli 2002 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen omdat verzoekers aanvraag bedrieglijk werd bevonden. Het beroep tegen voormelde beslissing van weigering van verblijf bij de Raad van State resulteerde in een verwerping van het beroep bij arrest van 15 oktober 2003.

In het kader van zijn derde asielaanvraag bracht verzoeker een nieuw gerechtelijk document aan ter staving dat hij in Iran nog steeds vervolgd zou worden naar aanleiding van de bij zijn eerste asielaanvraag aangehaalde motieven en wees hij tevens op zijn lidmaatschap van en activisme voor de sjahgezinde CPI in België. Op 23 januari 2008 nam het Commissariaat-generaal hierin een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 28 mei 2008 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen. Verzoekers daaropvolgende beroep bij de Raad van State werd op 7 juli 2008 niet toelaatbaar verklaard.

Gelet op het feit dat de beslissingen van verwerende partij in het kader van verzoekers eerste en derde asielaanvraag het voorwerp waren van de in de Belgische wetgeving bepaalde beroepsmiddelen, genieten deze nu gezag van gewijsde.

De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

2.2.3. Waar verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal niet zomaar kan verwijzen naar de vorige asielaanvraag om de navolgende asielaanvraag van de hand te doen wijst de Raad erop dat om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring de verwerende partij alle objectieve gegevens dient na te gaan die zij nodig heeft om haar beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt zij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. Verwerende partij kan dan ook terecht concluderen dat de elementen die wijzen op het tekort aan geloofwaardigheid inzake verzoekers vluchtmotieven ten aanzien van Iran voorgehouden bij eerdere asielaanvragen van die aard zijn dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op verzoekers werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald op de redenen waarom hij zijn land verlaten heeft, op verzoekers eventuele relaties met de autoriteiten van zijn land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vierde asielaanvraag louter en alleen beroept op zijn bekering tot het katholicisme en vreest bij een terugkeer naar Iran te zullen worden gedood omwille van zijn afvalligheid van de Islam. Verzoeker heeft zelfs verklaard niet meer politiek actief te zijn in België (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 30/10/2009, p. 3-4).

De Raad stelt tevens vast dat verzoeker de omstandige motivering van verwerende partij betreffende het niet in kennis zijn van fundamentele elementen van het christelijke geloof waartoe hij zich bekeerde waardoor de oprechtheid van zijn bekering tot het katholicisme in het gedrang wordt gebracht ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Waar verzoeker opmerkt dat hij zijn bekering wel degelijk heeft aangetoond aan de hand van de door hem bijgebrachte documenten wijst de Raad erop dat deze vaststelling geen afbreuk doet aan de motivering van verwerende partij dat bekeerlingen bij terugkeer naar Iran geen problemen kennen voor zover er geen sprake is van proselitisme en de geloofsovertuiging in de privésfeer wordt beoefend, voorwaarden die in hoofde van verzoeker aanwezig zijn. Verwerende partij steunt zich voor deze motivering op het CEDOCA-antwoorddocument van 16 maart 2009 met referentie IR2008-026w dat is toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 11, deel 1).

2.2.5. Betreffende de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM wijst de Raad erop, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.6. De Raad wijst erop dat, zoals reeds werd vastgesteld *sub* 2.2.4. *in fine*, verzoeker louter om reden van zijn bekering niet zal worden gevisieerd door de Iraanse autoriteiten. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet aantoonbaar dat er in Iran een situatie

heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van voormelde wetsbepaling.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden aangenomen.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT